

РЕШЕНИЕ

№ 2777

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **873** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Т. К. З. ЕГН [ЕГН] от@@@[жк]бл.545 вх.Б ап.43 срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ с искане да се осъди последната да му заплати сумата от 300лв., представляващи заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №14635/2019г. по описа на СРС, по което е отменен електронен фиш серия К №2200401 от 18.03.2017г. на СРДВ, ведно с лихвата от датата на подаване на исковата молба- 31.01.2022г. до окончателното изплащане. Претендират се и разноски.

В съдебно заседание – ищецът не се представлява. Поддържа иска си чрез писмена молба от адв.П. от 14.04.2022г. на л.23, както и претендира разноски по списък.

Ответникът –редовно призован –не се представлява, но в писмения отговор от 25.02.2022г. изразява становище за неоснователност на иска. Твърди, че ищецът е имал възможност в производството пред СРС да иска допълване на решението с присъждане на направените там разноски, поради което представянето на възможност за претендирането им по реда на ЗОДОВ е и недопустимо. Прави се и възражение касателно и размера на платеното адв.възнаграждение.

Представителят на СГП- прокурор М.- изразява становище за основателност на исковата претенция и предлага да се уважи.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

Между страните не са спорни следните факти:

1. С електорен фиш серия К №2200401 от 18.03.2017г. на СРДВ наложената на ищеца глоба е отменена с решение от 26-11-2019г. по нахд №14635/2019г. по описа на СРС, което решение е влязло в сила на 19.12.2019г. видно от отбелязването върху същото.
2. В производството пред СРС –жалбата е била депозирана от адв.П. с пълномощно от 27.08.2019г., в което пълномощно няма отразен размер на адвокатското възнаграждение, както и данни за заплащането му. Съдебното производство е приключило с 1 съдебно заседание на 13.11.2019г., където оспорващия ЕФ е бил представляван от адв.П., която не е претендирала разноски.
3. С исковата молба е представен договор за правна защита и съдействие от 19.09.2019г./непредставен пред СРС/, видно от който З. е платил на адв.П. сумата от 300лв. в брой при подписване на договора.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

По въпроса предмет на спора има задължително тълкувателно решение, което следва да се съобрази. В тази връзка видно от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №1 от 15.03.2017г. по тълкувателно дело №2/2016г. на ВАС–, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.“

Изложеното е преди наличието на възможността за присъждане на разноски по нахд, регламентирана с чл.63, ал.3 от ЗАНН с ДВ бр.94 от 29.11.2019г., която разпоредба доколкото не е уредено друго е влязла в сила 3 –дни след обнародването ѝ т.е.03.12.2019г. /съгласно чл.5, ал.5 от Конституцията на РБ/.

Конкретно ход на делото по същество е даден на 13.11.2019г., поради което не се споделя възражението на ответника, че ищецът е можел да иска разноски. Искането за разноски е акцесорно, с оглед изхода от оспора и не представлява непроизнасяне на цялата претенция, за да се иска допълване, както се релевира от ответника. Отделно се съобразява, че решението е постановено на 26.11.2019г. /т.е преди да се обнародва дори чл.63, ал.3 от ЗАНН/, връчено е на ищеца на 04.12.2019г. /чрез адв.П./, като към този момент вече е действаща нормата на чл.63, ал.3 от ЗАНН, но нито е правено подобно искане, нито са събирани доказателства за направени разноски пред СРС до приключване на производството.

С оглед изложеното –се прави извода, че възможността на оспорващия да иска и да му е присъдят реално разноски по нахд – не е била налична, поради което единствената възможност за присъждането им е по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във връзка с посоченото ТР/ съдебната практика на състава по идентичен казус - решение №4244/29.06.2021г. по адм.дело №2394/21г. влязло в сила/.

Следователно- формално всичките елементи от фактическия състав за уважаване на предявената искова претенция са налице –пряка и непосредствена вреда, незаконосъобразен акт и причинна връзка.

Относно размера на вредата- заплатеното адвокатско възнаграждение е в размер на 300лв., като видно от чл.18, ал.2 от Наредба №1/2004г. в редакция ДВ бр.84/2016г. преди изменение ДВ 45/2020г. в сила от 20.05.2020г., то размерът на адв.възнаграждение се определя съобразно размера на глобата във връзка с чл.7, ал.2,

но не по-малко от 300лв..Следователно възнаграждение не е прекомерно, а е в предвидения минимален размер.

Съставът констатира, че въпроса дали възражение за платен в друго производство хонорар- може да се прави в настоящето е неуреден, но съдебната практика на ВАС го допуска /справка делата на III о. с ищец [фирма] срещу ДКЕВР/ вкл. да се определи същият под минимално разписания по Наредба №1/2004г.. В тази връзка СЪСТАВЪТ има предвид и Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Посочено е, че съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални”.

В този смисъл изискването за пропорционалност би могло да се тълкува, че не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, но се изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла.

Следователно –размерът на платеното възнаграждение от 300лв. е и справедлив по смисъла на посоченото решение на СЕС, поради което искът е изцяло основателен, ведно с претенцията за лихва от датата на предявяване на исковата претенция.

Относно претенцията за разноски по настоящето дело: представен е списък на л.25-10лв.д.т. и 300лв. адвокатско възнаграждение по договор от 11.02.2021г., които следва да се уважат.

С оглед изложеното – СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

По искова молба на Т. К. З. ЕГН [ЕГН] от@ @13@[жк]бл.545 вх.Б ап.43

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати на Т. К. З. сумата от 300лв.имуществени вреди, представляващи заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по нахд №14635/2019г. по описа на СРС, по което е отменен електронен фиш серия К №2200401 от 18.03.2017г. на СРДВ, ведно с лихвата от датата на подаване на исковата молба- 31.01.2022г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА СДВР да заплати и разноски по делото на ищеца Т. К. З. ЕГН [ЕГН] в размер от 310лв..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му. Да се изпратят преписи на страните.

След влизане в сила на решението -да се върне нахд №14635/2019г. на СРС, приложено за послужване, поради отпадналата необходимост.

Съдия: